

κλαύσομαι ἐν λεχέσει, φίλον θάλος, ὃν
τέκον αὐτή,
οὐδ' ἄλοχος πολυδωρος· ἀνενθε δὲ σε
μέγα νῶιν
'Αργεῖον παρὰ νηυσὶ κύνας ταχέας κα-
τέδονται (X 82—9).

★ Ἀγαπήσω σε, Κύριε, ἡ ἰσχύς μου· Κύ-
ριος στερέωμά μου καὶ καταφυγή μου καὶ
ρύστης μου. Ὁ Θεός μου βοηθός μου, ἐλπὶς
ἐπ' αὐτόν, ὑπερασπιστής μου καὶ κρείας σω-
τηρίας μου καὶ ἀντιλήπτορ μου, αἰνῶν ἐπι-
καλέσομαι τὸν Κύριον καὶ ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου
σωθήσομαι, περιέσχον με ὡδίνες θανάτου,
καὶ χειμαρροὶ ἐξετάραζάν με.., Ψαλμός 17,
2—5).

★ Ὁ γλυκύ μου ἦαρ, γλυκύτατόν μου τέ-
κνον, ποῦ ἔδυσσεν τὸ κάλλος;

★ Γῆ τῶν θεῶν φροντίδα, Ἑλλάς ἡ-
ρώων μητέρα, φίλη, γλυκεία πατρίδα
μου, νύκτα δουλείας σ' ἐσκέπασεν, νύ-
κτα αἰώνων. (Κάλλος).

★ Κατήντησα σχεδὸν ἀνέστιος καὶ πένης.
Αὐτὴ ἡ μοῖρα πόλις, ἡ Ἀντιόχεια.
ὅλα τὰ χοήματά μου τάφαγε. (Καβάκης).

★ Νερά καθάρια καὶ γλυκά, νερά χαρι-
τωμένα
χύνονται μέσ στήν ἄβυσσο τῇ μοσχοβολι-
σμένη..

—Μὲ τ' ἄρματα μου βρόντησα τυφλὸς τοῦ
κόπου χάμου.

—Ὅπου τὸν ἐγλυκόσκειν καὶ τοῦ γλυκο-
μιλοῦσε.

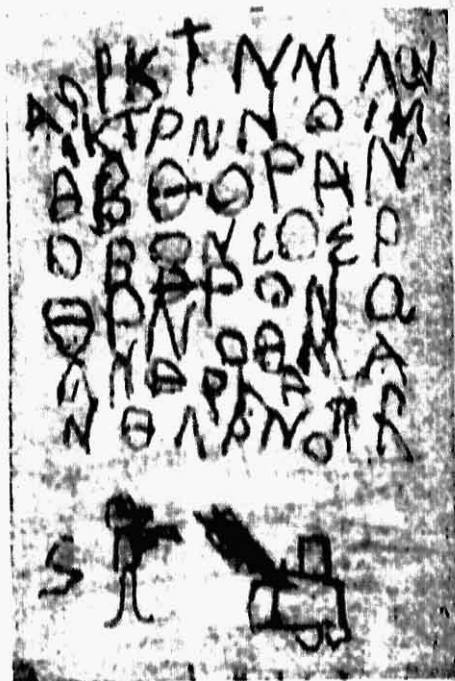
★ Γιὰ μιὰ περὶ — περιβολαριὰ —γιὰ μιὰ πε-
ριβολαριᾶσα..

Μάνα μὲ τοὺς ἐννιά σου γιούς καὶ μὲ τὴ
μιὰ σουκώρη..

★ Ἐκανα ἓνα φαί, μὰ τί φαί — Εἶναι ξέ-
νη δύναμη τὸ κρασί.

★ (...) Ἐρχοῦνται τὰ πονέματα καὶ κάνουν
ἥσυχον. Καὶ σὲ ὅλα τὰ ἀπίτια πάντ καὶ κε-
λαδοῦν (...) (Παιδικὴ γλώσσα).

Μ Ν Η Μ Η

★ Θιγόμεσθε το παιδί ποῦ εἴμαστε (ἄλλο-
τε καὶ τώρα!), τὸ παιδί μας;

ΟΙ ΛΑΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

ΙΝΔΙΕΣ — ΟΥΡΙΑΝΙΣΑΔΕΣ

Γεμάτα δλόκληρα ἀπ' τὸν Μπράχμαν εἶναι
ἔσσι βλέπομινε,

γεμάτα δλόκληρα ἀπ' τὸν Μπράχμαν εἶναι
ἔσσι δὲ βλέπομινε,

ἀπὸ τὸ Μπράχμαν πηγάζει ὅτι εἶναι:
ὅλα ἀπ' τὸ Μπράχμαν — ὅμως αὐτὸς εἶναι
ἴδιος.

Ἥσσην — εἰρήνην — εἰρήνην

τὸ σύμπαν μέσα στὴ δόξα τοῦ
ὅλα ποῦ ζοῦν καὶ κινουῦνται πᾶ-
Εγκαταλείποντας τὸ προσωρινόν,
στὸ αἰώνιο: μὴν ποθήσεις τοῦ
ἴα.

αἰσόμενος ὁ ἄνθρωπος ὡς ζήσει
Μόνο πράξεις τοῦ Θεοῦ δὲ δέ-
η τοῦ ἀνθρώπου.

ἄμους δίκους ἡλίους, πρὸς τοὺς ἄ-
στον. Ὅποιος στὴ ζωὴ ἀρνεῖται

τὸν ἑαυτοῦ πέφτει στὸ σκοτάδι τοῦ θανάτου.

Ὁ ἑαυτός, χωρὶς νὰ κινεῖται, εἶναι πὸ
γοήγορος ἀπ' τὸ πνεῦμα: οἱ αἰσθήσεις δὲν
μποροῦν νὰ τὸν πιάσουν: εἶναι πάντα πέρα
ἀπ' αὐτές. Στέκοντας ἡρεμῶς, προλαβαίνει
αὐτοὺς ποῦ τρέχουν. Στὸν ὡκεανὸ τῆς οὐ-
σίας του, τὸ πνεῦμα τῆς ζωῆς οδηγεῖ τὰ σπεί-
ματα τῆς πράξης.

Αὐτὸς κινεῖται καὶ δὲν κινεῖται. Εἶναι μα-
χοῦν καὶ εἶναι κοντά. Εἶναι μέσα σ' ὅλα καὶ
εἶναι ἔξω ἀπ' ὅλα.

Αὐτὸς ποῦ βλέπει ὅλα τὰ ὄντα στὸν ἑ-
αυτὸ του καὶ τὸν ἑαυτὸ του σ' ὅλα τὰ ὄντα
χάνει κάθε φόβον.

Ὅταν ὁ σοφὸς βλέπει αὐτὴ τὴ μεγάλη
ἑνότητα καὶ ὁ ἑαυτός του ἔχει γίνει ὅλα
τὰ ὄντα, ποῦ ἀπάτη καὶ ποῦ ὀλίγη μποροῦν
πατὲ νὰ εἶναι κοντά του;

Ὁ ἑαυτός γεμίζει τὰ ὅλα μὲ τὴν ἀπυ-
νοβολία του. Εἶναι ἀσώματος καὶ ἀτρωτός,
καθαρὸς καὶ ἀνέγγιχτος ἀπὸ τὸ κακόν. Εἶναι

ὁ ἥπατος προφήτης καὶ στοχαστής, σωματικὸς καὶ υπερβατικός. Ἔβαλε ὅλα τὰ ὄντα στὴν ὁδὸ τῆς Αἰωνιότητος.

Σὲ βαθύ σκοτάδι πέφτουν αὐτοὶ ποὺ ἀκολουθοῦν τὴν πράξη. Σὲ βαθύτερο σκοτάδι πέφτουν αὐτοὶ ποὺ ἀκολουθοῦν τὴ γνῶση.

Ἔνα εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς γνῶσης καὶ ἄλλο εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς πράξης. Ἔτσι ἔχουμε ἀκούσει ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους σοφοὺς ποὺ ἐξήγησαν αὐτὴ τὴν ἀλήθεια σὲ μᾶς.

Αὐτὸς ποὺ ξέρει καὶ τὴ νόση καὶ τὴν πράξη, μὲ τὴν πράξη νικᾷ τὸ θάνατο καὶ μὲ τὴ γνῶση φτάνει τὴν ἀθανασία.

Σὲ βαθύ σκοτάδι πέφτουν αὐτοὶ ποὺ ἀκολουθοῦν τὸ σωματικό. Σὲ βαθύτερο σκοτάδι πέφτουν αὐτοὶ ποὺ ἀκολουθοῦν τὸ υπερβατικό. Ἔνα εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ υπερβατικοῦ καὶ ἄλλο εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ σωματικοῦ. Ἔτσι ἔχουμε ἀκούσει ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους σοφοὺς ποὺ ἐξήγησαν αὐτὴ τὴν ἀλήθεια σὲ μᾶς.

Αὐτὸς ποὺ ξέρει καὶ τὸ υπερβατικό καὶ τὸ σωματικό, μὲ τὸ σωματικό νικᾷ τὸ θάνατο καὶ μὲ τὸ υπερβατικό φτάνει τὴν ἀθανασία.

Τὸ πρόσωπο τῆς ἀλήθειας μένει κρυμμένο πίσω ἀπὸ ἓνα χρυσὸ κύκλο. Ἀποκάλυψε τὴν, ὡ θεὸ τοῦ φωτός, γιὰ νὰ ἴδῃ ἐγὼ ποὺ ἀγαπῶ τὸ ἀληθινό.

Ἦ ζωοδότῃ ἦλεν, γόνε τοῦ Κύριου τῆς δημιουργίας, μοναχικῇ προφήτῃ τ' οὐρανοῦ! Ἀπλώσε τὸ φῶς σου καὶ τραβήξε τὴν ἐκτιφλωτική σου λαμπρότητα, γιὰ νὰ θυμιάσω τὴν ἀκτινοβόλο σου μορφή: ἐκεῖνος ὁ Ἐαυτὸς ἐκεῖ πέρα μακριὰ μέσα σου εἶναι ὁ ἴδιος δικός μου ἐσώτατος Ἐαυτός.

Εἶθε ἡ ζωὴ νὰ πάει στὴν ἀθάνατη ζωὴ καὶ τὸ σῶμα νὰ πάει στὶς στάχτες. ΟΜ. Ἦ ψυχὴ μου, νὰ θυμιάσω τοὺς περσιμένους μόχθους! Ἦ ψυχὴ μου, νὰ θυμιάσω τοὺς περσιμένους μόχθους!

Ἀπὸ τὴν ὁδὸ τοῦ καλοῦ ὁδήγησέ μας στὴν ἔσχατη εὐδαιμονία, ὡ θεϊκὴ φωτιά ἐσὶ θεὸς ποὺ ξέρεις ὅλους τοὺς τρόπους. Ἀλλάλαξέ μας ἀπὸ τὴν περιπλάνηση τοῦ κακοῦ. Πρὸς εὐχὴ καὶ λατρεῖα σοῦ προσφέρουμε.

Οὐπανισάδες, Ἰσα

ΙΝΔΙΕΣ — ΒΕΔΕΣ

Στὴ γῆ

Λοιπὸν ἐσὺ, γῆ πλατύτατη, εἶσαι σὺ ποὺ τὸ βάρος βαστάς τῶν δουνῶν! εἶσαι ἐσὺ ποὺ μὲ τὸ μέγα σου πλάτος μεγαλόπρεπη τὴ φύση κινᾷς.

Ἐσένα ποὺ ἀπλώνεσαι δλόγυρα σὲ ὕμνοῦν τ' ἄσματά μας, ὅλη νύχτα, ἐσένα ποὺ τὸ σπέρμα σκορπᾷ παντοδύναμη σκορά, ὡ λευκὴ!

Μὲ τὴ δύναμη τοῦ ἐδάφους σου, ὡ Γῆ,

στερεώνεις τὰ δέντρα, ἐσὺ Σθεναρὴ! ὅταν βρέχουν γιὰ σένα οἱ βροχὲς τ' Οὐρανοῦ. νέφου, ὅταν βρέχουν γιὰ σένα οἱ βροχὲς τ' Οὐρανοῦ. Ρίγγ Βέδα, 5—84

ΚΙΝΑ — ΤΑΟ ΤΕ ΤΖΙΝΓΚ

Τὸ Τάο ποὺ μπορεῖ νὰ εἰπωθεῖ δὲν εἶναι τὰ ὀνόματα τὰ ἀναιώνια. τὰ ὀνόματα ποὺ μποροῦν νὰ τ' ὀνομάσουν δὲν εἶναι τὰ ὀνόματα τὰ ἀναιώνια. Τὸ ἀνώνυμο εἶναι ἡ ἀρχὴ τ' οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς.

τ' ὀνομασμένο εἶναι ἡ μάνα τῶν ὄλων. Γι' αὐτό, νὰ γυμνώνεσαι πάντα ἀπ' τὸ πάθος γιὰ νὰ βλέπεις τὰ μυστικά του, νὰ ζεῖς πάντα στὸ πάθος γιὰ νὰ βλέπεις τίς παρουσίες του. Αὐτὰ τὰ δύο εἶναι τὸ ἴδιο, παῖρνουν ὀνόματα μόλις γεννιῶνται· μαζὶ καὶ τὰ δύο ὀνομάζονται μυστήρια, μυστήριο στὸ μυστήριο, ἡ πύλη τοῦ πολύμορφου μυστικοῦ.

Τάο τὲ Τζινγκ (τὸ Βιβλίο τοῦ Τάο, Τάο: ἡ Ὁδός) 1.

ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ — ΕΝΟΥΜΑ ΕΛΙΣ

Ὅταν ψηλὰ ὁ οὐρανὸς δὲν εἶχε ὀνομασθεῖ, τὸ στρέφο ἔδαφος χάμιω δὲν εἰπωθεῖ μ' ὄνομα, τὸ τίποτα, μόνο ὁ πρωταρχικὸς Ἀποῦ, ὁ γεννητοράς τους.

ἢ Μοιμμοῦ — Τιμάτ, αὐτὴ ποὺ γέννησε ὅλους,

μὲ τὰ νερά τους ἀνακατωμένα, ἔνα' καλαμοκαλύβα δὲν εἶχε πλεχτεῖ, βαλτότοπος δὲν εἶχε φανερωθεῖ,

ὅταν ἀπὸ τοὺς θεοῦς κανεῖς δὲν εἶχε ῥοθεῖ στὴν ὑπαρξή,

ἀνὸνῳμαστοὶ μ' ὄνομα, οἱ μοῖρες τους ἀκαθόριστες,

τότε ἔγινε καὶ οἱ θεοὶ πλάστηκαν μέσα τους. Ὁ Λαχμοῦ καὶ ἡ Λαχαμοῦ γεννιήθηκαν, μ' ὄνομα ὀνομάστηκαν.

Προτοῦ μεγάλωσαν στὰ χρόνια καὶ στὸ ἀνάστημα.

Ὁ Ἀνσάρ καὶ ἡ Κινσάρ πλάστηκαν, ξεπερνοῦσαν τοὺς ἄλλους.

Μάκρυναν τίς μέρες, πρόσθεσαν χρόνια.

Ὁ Ἀνοῦ ἦταν κληρονόμος τους, τῶν πατέρων του ὁ ἀντίπαλος.

ναί, τοῦ Ἀνσάρ ὁ πρωτότοκος, ὁ Ἀνοῦ, ἦταν ἴσος του.

Ὁ Ἀνοῦ γέννησε τὸ Νουντιμμοῦν κατ' εἰκόνα του.

Αὐτὸς ὁ Νουντιμμοῦν ἦταν τῶν πατέρων του ὁ ἀφέντης.

μὲ πλατεῖα σοφία, ἐξυπνάδα, ἰσχυρὸς στὴ δύναμη,

πιὸ ἰσχυρὸς πολὺ ἀπ' τὸν παπποῦ του τὸν Ἀνσάρ.